

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.038/2023/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (felperesi képviselő címe, eljáró ügyvéd: felperes képviselője)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő (alperesi képviselő címe)
A per tárgya:	közszolgálati jogviszony megszüntetésével kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (12. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Győri Törvényszék 6.K.700.691/2022/10. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2019. július 1. napjától rendőrhadnagy rendfokozatban, főnyomozó beosztásban állt az alperesnél hivatásos szolgálati jogviszonyban. 2022. február 24. napján bejelentette az alperesnek, hogy felvételt nyert a politikai párt tagjai közé. Az alperes a bejelentés nyomán felhívta az összeférhetetlenség – a párttagság – megszüntetésére, mely felhívásnak a felperes a 2022. március 8. napján tett írásbeli jelentése szerint eleget tett. Az alperes ugyanezen a napon méltatlansági eljárást indított vele szemben, melynek eredményeként a 08010-103/8-13/2022.Fe. számú határozatával megállapította, hogy a felperes a hivatásos szolgálatra méltatlanná vált. Erre tekintettel a szolgálati viszonyát az alperes felettes szerv vezetője a 29000-170/1829/2022.fmi számú paranccsal 2022. március 31. napjával felmentéssel megszüntette.

[2] A felperes szolgálati jogviszony megszüntetésével szemben előterjesztett szolgálati panaszát a felettes szervezet a BMSZÜ/624-1/2022. számú határozatával elutasította azzal az indokolással, hogy a felperes tudatosan szembeszegült a párttagságot tiltó jogszabályi előírásokkal és az Alaptörvénnyel.

[3] A méltatlanság megállapítását követően a felperes becsületbíróági eljárást is kezdeményezett; a Becsületbíróság a 08010-103/8-20/2022.Fe. számú határozatával a méltatlanságot megállapító határozatot helybenhagyta.

A felperes keresetei, az alperes védiratai

[4] A felperes keresetében elsődlegesen az alperes és a felettes szervezet határozatainak, továbbá az alperes felettes szerv vezetője parancsának megsemmisítését és a korábbi beosztásba történő visszahelyezését, valamint szolgálati viszonyának a megszüntetés időpontjára vonatkozó hatállyal történő helyreállítását kérte. Másodlagos kereseti kérelme a visszahelyezés mellett a határozatok hatályon kívül helyezésére irányult.

[5] Az alperes védiratában a keresetlevél visszautasítását, ennek hiányában a kereset elutasítását kérte.

[6] A felperes a Becsületbíróság határozatával szemben is keresetet terjesztett elő, melynek folytán megindult pert az elsőfokú bíróság a szolgálati jogviszony megszüntetésével kapcsolatos perhez egyesítette. Ezen keresetében a felperes elsődlegesen a határozat megsemmisítését és a Becsületbíróság jogszerű eljárás lefolytatására kötelezését, másodlagosan a határozat hatályon kívül helyezését és a Becsületbíróság jogszerű eljárás lefolytatására kötelezését kérte.

[7] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperes felettes szerv vezetőjének szolgálati jogviszony megszüntetésére vonatkozó parancsát hatályon kívül helyezte és a felperest az eredeti szolgálati beosztásába visszahelyezte, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Ítéletét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 86. § (2) bekezdés d) pontjára, 108. § (1) bekezdésére, 110. § (1) bekezdésére, 222. § (1) bekezdésére, 225. § (1) bekezdés b) pontjára, 267. § (1) bekezdésére, 271. § (1)-(3) bekezdésére, valamint a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 133. § (1) bekezdésére alapította. Kifejtette, hogy a peres felek között a releváns tényekben nem volt vita, ezért vizsgálatának tárgyát az képezte, hogy jogszerűen került-e megszüntetésre a felperes szolgálati jogviszonya méltatlanságra alapítottan az okból, hogy politikai pártban tagsági jogviszonyt létesített, mellyel előidézett összeférhetetlenséget ugyanakkor az alperes felhívására megszüntette. Rámutatott, hogy a Hszt. idézett szabályai szerint az összeférhetetlenség nem eredményezi automatikusan a szolgálati jogviszony megszüntetését, mivel az csak akkor következik be, ha az érintett a felhívásra az abban megadott határidőn belül nem szünteti meg az összeférhetetlenségi helyzetet. Az alperes felhívására a felperes kilépett a politikai pártból, az összeférhetetlenség oka ezzel megszűnt, az alperes mégis méltatlansági eljárást indított vele szemben. Önmagában az összeférhetetlenségi helyzet létrejötte azonban méltatlanság alapjául szolgáló körülményként nem értékelhető, különösen, hogy méltatlanság esetén a Hszt. kötelező erővel írja elő a jogviszony megszüntetését, a munkáltató nem mérlegelhet. Összeférhetetlenség esetében ugyanakkor, amennyiben a felperes felhívásra megszünteti az összeférhetetlenség okát, nem következik be a jogviszony megszűnése. Ahhoz tehát, hogy az összeférhetetlenségi helyzet méltatlanságot is eredményezzen, további tények, körülmények fennállása szükséges. Az alperes a felperes felmentését kizárólag arra alapította, hogy politikai párt tagja lett, az összeférhetetlenségen túlmenően azonban nem állapított meg olyan többletkörülményt, nem vizsgált olyan felperesi magatartást, ami a méltatlanság körében értékelhető lenne. Az összeférhetetlenségi helyzet önmagában a méltatlanság alapjául nem szolgálhat, ezért jogszerűtlenül járt el, amikor arra hivatkozással a felperes méltatlanságát állapította meg.

[9] Rögzítette, hogy a keresetlevél visszautasítására okot nem talált. A panaszt elbíráló határozatban az alperes is arról oktatta ki a felperest, hogy a határozattal szemben önálló kereset előterjesztésének van helye; a Becsületbíróság eljárása nem tekinthető olyan megelőző eljárásnak, ami a panaszt elbíráló határozattal szembeni keresetindítást kizárja.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[10] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását kérte.

[11] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság azon megállapítása, hogy a becsületbírószági eljárás nem kötelező eljárás, sérti a Hszt. 225. § (4) bekezdését, 269. §-át és 270. § (2) bekezdését. A Hszt. 225. § (1) bekezdés b) pontja szerint a szolgálati viszony 86. § (2) bekezdés d) pontja szerinti megszüntetése esetén a szolgálati panasz elbírálását követően a Hszt. XVIII. fejezetében foglaltak szerint kell eljárni, a keresetet a Becsületbírószág döntésének kézhezvételétől számított 30 napon belül lehet előterjeszteni. Részletezte az irányadó jogorvoslati rendet, mely szerint csak abban az esetben lehet pert indítani, ha a panaszt elutasították és azt a Becsületbírószág helybenhagyta. A Becsületbírószág jogintézményével az igénybevehető jogorvoslati rendszer kibővült, a Hszt. releváns jogszabályhelyeinek együttes értelmezésével a becsületbírószági eljárás kezdeményezése hiányában nem lehet közigazgatási pert indítani.

[12] Az elsőfokú ítélet érdemében is megalapozatlan, az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból helytelen jogi következtést vont le, ezzel megsértette a Hszt. 86. § (2) bekezdés d) pontját, (4) bekezdését, valamint a felettes szervezet irányítása alatt álló fegyveres szervek hivatásos állományú tagjai Fegyelmi Szabályzatáról szóló 11/2006. (III. 14.) BM rendelet (a továbbiakban: BM rendelet) 42. §-a alapján alkalmazandó 11. § (1) bekezdését. Azzal, hogy a felperes kilépett a politikai pártból, az összeférhetlenségi okot szüntette meg, ettől függetlenül azonban a méltatlanságra okot adó cselekmény, a politikai hovatartozás kinyilvánítása már megvalósult. A BM rendelet 11. § (1) bekezdése szerinti alapos gyanú fennállása kellő jogi alapot nyújtott a méltatlansági eljárás kezdeményezésére, annak elrendelését az összeférhetlenségi ok időközbeni megszüntetése sem zárta ki. A Hszt. 110. §-a értelmében a felperesnek a pártpolitikától mentes működésre vonatkozó alapvető fontosságú előírást tudatosan semmibe vevő szolgálaton kívüli magatartása alapozta meg a rendvédelmi szervekbe vetett közbizalom súlyos veszélyeztetését, a párttagság létesítésével a fenti normákban foglaltakkal tudatosan szembeszegült. Az összeférhetlenség megszüntetésére vonatkozó felszólítás és a méltatlansági eljárás egymástól elvált, a párttagság létesítésének a közbizalomra gyakorolt negatív hatása már önmagában, az összeférhetlenség időközbeni megszüntetésétől függetlenül is beállt.

[13] Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta a párttagság létesítésével összefüggő mögöttes motivációkat, a felperesi magatartást kizárólag az összeférhetlenség szempontjából vizsgálta. A politikamentes működés alapvető szabályainak szándékos megszegésével a felperes olyan helyzetet teremtett, amely miatt nem elvárható a szolgálati jogviszonyának fenntartása. A politikai összeférhetlenség és pártsemlegesség követelménye nagy jelentőséggel bír, hiszen a legmagasabb szintű jogi norma, az Alaptörvény rendelkezései között is szerepel. Aki ezen előírással szembehelyezkedik, a rendőrség pártpolitikamentes működésébe vetett lakossági bizalmat veszélyezteti.

[14] Nem helytálló az elsőfokú ítélet azon megállapítása sem, hogy a további körülmények vizsgálata nélkül hozta meg a felmentésről szóló határozatát. A Hszt. 86. § (2) bekezdés d) pontja szerint a méltatlanság megállapításának három konjunktív feltétele van: a felperes szolgálaton kívüli cselekménye, azaz a politikai pártba való belépés megvalósult, mely cselekmény a közbizalom súlyos veszélyeztetésére alkalmas volt, és emiatt nem volt elvárható a felperes szolgálati viszonyának fenntartása. Az irányadó normák nem tartalmazznak egyértelmű iránymutatást arra nézve, hogy milyen elvek, szempontok menték kell megvizsgálni a közbizalom súlyos veszélyeztetésének megvalósulását, a méltatlanság

megállapítása egyedi munkáltatói mérlegelést igényel. A tényállás tisztázására irányuló kötelezettségének eleget tett, a cselekmény tárgyi súlyát és a veszélyeztetés mértékét helyesen értékelte. Okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes méltatlanná vált, a pártpolitikától mentes működésre vonatkozó szabályokat szándékosan figyelmen kívül hagyta, ezért a szolgálati viszonyának fenntartása nem várható el. A felperes joggal való visszaélést valószínűsített meg azzal, hogy a pártba abból a célból lépett be, hogy a jogviszonyának más módon történő megszüntetése helyett így kényszerítse ki a hivatásos jogviszonya megszűnését. Ezen visszaélésszerű magatartás miatt értékelte úgy, hogy a jogviszony fenntartása tőle nem várható el. Az elvárhatósági mérce a hivatásos állomány tagjaival szemben sokkal magasabb mértékű. Nincs jelentősége annak, hogy a párttagság létesítése csak egy elektronikus levélváltással történt, és aktív politikai tevékenységet a felperes nem folytatott. Az Alaptörvény 46. cikk (5) bekezdése és a Hszt. 108. § (1) bekezdése feltételként szabja, hogy a rendőrség hivatásos állományú tagja pártnak nem lehet tagja. A felperes cselekedetéről a munkatársai is tudomással bírtak, és a munkahelyén számos állampolgárral lépett kapcsolatba, akikről szintén nem zárható ki, hogy értesültek a párttagságáról. A párttagsággal kapcsolatban a sajtóhírek is alkalmasak arra, hogy a közbizalom sérelmére vonatkozó civil véleményt megjelenítsék. Ugyanakkor nem feltétele a méltatlanság megállapításának az, hogy az adott magatartás széles körben ismertté váljon. A felperes olyan helyzetet teremtett, amely kiválthatta mások negatív értékítéletét, és ez már önmagában objektíve alkalmas volt a rendőrségbe vetett közbizalom súlyos veszélyeztetésének megállapítására. Ezen többletkörülmények a munkáltatói eljárás során értékelésre kerültek.

[15] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Érvelése szerint tévesen hivatkozott az alperes arra, hogy a kereseti kérelmet meg kellett volna előznie a becsületbíróági eljárásnak. A szolgálati panaszt elutasító alperesi határozat jogorvoslati tájékoztatása tartalmazta a bírósághoz fordulás lehetőségét, a kereset ennek megfelelően került benyújtásra, a jogorvoslati tájékoztatás esetleges helytelen volta a terhére nem eshet, figyelemmel az irányadó kúriai gyakorlatra és a Kp. 39. § (3a) bekezdésére is. A Becsületbíróóság döntése ellen is keresettel fordult az elsőfokú bírósághoz, a két ügy egyesítésre került, a keresetlevél visszautasításának semmiképp nem volt helye.

[16] Az ügy érdemében helyesen mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy az Hszt. 86. § (2) bekezdés d) pontja szerint akkor lehet megszünteti a jogviszonyt, ha a hivatásos állomány tagja a szolgálatra méltatlanná vált. Az eljárást a BM rendelet 42. §-a alapján kell lefolytatni, amit az alperes – helytelenül – elmulasztott. A BM rendelet 42. §-a nem csak a 11. § (1) bekezdésére utal, hanem a teljes 11. §-ra, mely előírja, hogy a körülményeket tisztázni kell, az eljárás alá vontat pedig ki kell oktatni a képviselő igénybevételének lehetőségéről, ami szintén elmaradt. A BM rendelet I. részének a 42. § szerint szintén alkalmazandó további rendelkezései tartalmazzák az eljárás lefolytatásának elemeit: az információ beszerzést, a tanú meghallgatást, szakértő kirendelést; az alperes azonban egyáltalán nem folytatott le eljárást. A BM rendelet szabályai közül a fellebbezés csak kiragadja a 11. § (1) bekezdést, azonban annak további releváns részeit is alkalmazni kell, mindezek miatt a fellebbezés – a Kp. 100. § (1) [helyesen: (2)] bekezdés b) pontjába ütközően – nem megfelelően tartalmazza az elsőfokú ítélet jogszabálysértését jogszabályhely pontos megjelölésével. Az összeférhetetlenségi helyzet létrejötte méltatlanság alapjául szolgáló körülményként önmagában nem értékelhető, az általa előadottakat az alperes jogszerűtlenül nem vette figyelembe, további adatokat sem gyűjtött, az eljárást konkrét vizsgálat nélkül szabálytalanul folytatta le.

[17] Az alperes által hivatkozottakkal szemben a Hszt. 86. § (2) bekezdés d) pontja szerinti konjunktív feltételek nem teljesültek, a cselekménynek ugyanis alkalmasnak kellett volna lennie arra is, hogy a közbizalmat súlyosan veszélyeztesse és emiatt ne legyen elvárható a jogviszonyának fenntartása. Annak volt jelentősége, hogy a 3 napos párttagság veszélyezteti-e a közbizalmat súlyos fokban, ezzel szemben az alperes csak a pártba való belépéssel foglalkozott, kiragadott egy cselekményt a többi közül. A Kúria Mfv.10.219/2019/5. számú eseti döntése szerinti a közbizalom súlyos veszélyeztetését bizonyítani szükséges, a jogviszony megszüntetéséhez nem elégséges annak bizonyítás nélküli megállapítása. Az alperes a fellebbezésében nem fejtette ki, hogy mi alapján, mely tények vizsgálata mentén jutott el arra a következtetésre, hogy a magatartása a közbizalmat súlyosan veszélyeztette. Nem helytálló az a következtetés, hogy a párttagság létrejöttével önmagában méltatlanná vált a szolgálatra, mert nem került bizonyításra, hogy ezzel miként veszélyeztette súlyosan a közbizalmat. Az összeférhetlenséget megszüntette, ennek ellenére indította meg vele szemben a méltatlansági eljárást az alperes. Az összeférhetlenség és a méltatlanság lehetősége közül egyszerre választotta mindkettőt, mely teljes mértékben ellentétes a Hszt. 110. § (1) bekezdésével. Az eljárási cselekmények lefolytatása nélkül megállapított méltatlanság és jogviszony megszüntetése a Hszt. 86. § (2) bekezdés d) pontjába, 86. § (4) bekezdésébe és a BM rendelet 42-47. §-aiba ütközik. Az elsőfokú bíróság a tényállást kellőképp feltárta és abból helytálló jogi következtetést vont le.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[18] A fellebbezés nem alapos.

[19] Figyelemmel arra, hogy az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet keresetet elutasító részét nem, kizárólag a marasztalást tartalmazó rendelkezését támadta, az ítéltábla a Kp. 108. § (1) bekezdése szerint – a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között eljárva – a fellebbezési kérelem korlátaira tekintettel csupán a fellebbezéssel támadott, a jogviszony megszüntetésére vonatkozó parancs hatályon kívül helyezéséről és a felperes eredeti szolgálati beosztásába való visszahelyezéséről szóló döntés fellebbezésben megjelölt jogszabályoknak való megfelelését [Kp. 100. § (2) bekezdés b) pont] vizsgálta, az elsőfokú bíróság ítéletét kizárólag e körben bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján helyesen rögzítette, a releváns jogszabályi rendelkezéseket megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában e döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság egyetértett; a fellebbezésben és az ellenkérelemben foglaltakra figyelemmel az alábbiakra mutat rá.

[20] Az eljárási jogszabálysértésre történt hivatkozás körében a másodfokú bíróságnak vizsgálnia kellett, hogy az elsőfokú bíróság jogsértően mellőzte-e a keresetlevél visszautasítását arra hivatkozással, hogy a szolgálati jogviszony megszüntetése esetén a becsületbírói eljárás nem kötelező előfeltétele a közigazgatási per megindításának. A Kúriának a közszolgálati jogviszonyokban a megelőző eljárás fogalmáról szóló 1/2022. (VI. 08.) KK véleménye a becsületbírói eljárást a Kp. 4. § (7) bekezdés 4. pontja szerinti megelőző eljárásnak külön nem nevesíti, így az ügy egyedi körülményeire tekintettel kell

vizsgálni, hogy az a Kp. 48. § (1) bekezdés e) pontja alkalmazását igénylő megelőző eljárásnak tekintendő-e.

[21] A Hszt. 267. § (1) bekezdése értelmében a hivatásos állomány tagja szolgálati panasszal élhet, ha a szolgálati viszonyára vonatkozó munkáltatói intézkedést sérelmesnek tartja. A bíróság előtti jogvitát szabályozó 110. alcím 270. § (1) bekezdés a) pontja értelmében a hivatásos állomány tagja keresettel fordulhat a bírósághoz, ha a szolgálati panaszát elutasították, vagy a d) pont esetén, amennyiben a Becsületbíróság a 225. § (1) bekezdésében meghatározott esetekben a felmentést helybenhagyta. A XVIII. fejezet szabályozza a Becsületbíróság eljárását, a 225. § (1) bekezdés b) pontja szerint a hivatásos állomány tagja kérheti a Becsületbíróság összehívását, ha a szolgálati jogviszonyát a 86. § (2) bekezdés d) pontja alapján méltatlanság miatt szüntették meg és a szolgálati panaszát elutasították. A (4) bekezdés értelmében a keresetet a Becsületbíróság döntésének kézhezvételétől számított 30 napon belül a munkáltatói intézkedéssel szemben lehet benyújtani. A 269. § értelmében a 225. § (1) bekezdés b) pontja esetében a felmentés ellen benyújtott szolgálati panasz elbírálását követően a XVIII. fejezetben foglaltak szerint kell eljárni; a keresetet a Becsületbíróság döntésének kézhezvételétől számított 30 napon belül lehet benyújtani.

[22] A fenti jogszabályi rendelkezések szabályozzák azt a sokrétű jogorvoslati rendet, amire a fellebbezésben az alperes is utalt. Azt helyesen látta az alperes, hogy a Becsületbíróság jogintézménye a jogorvoslati rendszert kibővíti, egy további lehetőséget biztosítva a hivatásos állomány tagja számára a jogorvoslat érdekében. Tévedett azonban akkor, amikor a Becsületbíróság eljárását a szolgálati panasz elleni kereset-benyújtás kötelező előfeltételének tekintette.

[23] A Hszt. 270. § (1) bekezdés a) pontja a szolgálati panasz elutasítása esetén a keresetindítást kifejezetten lehetővé teszi, és ehhez képest szabályozza vagyilagosan a d) pontban a Becsületbíróság határozata elleni kereset előterjesztésének lehetőségét, amely abban az esetben irányadó, ha a hivatásos állomány tagja a Becsületbíróság eljárását is igénybe vette, és annak döntését is támadni kívánja. Ez azonban nem zárja ki, hogy a hivatásos állomány tagja a jogviszonyát megszüntető munkáltatói intézkedéssel szembeni szolgálati panaszát elutasító döntés ellen a Becsületbíróság határozatától függetlenül önálló jogorvoslattal éljen. A Hszt. 225. § (1) bekezdése nem kötelező jelleggel, hanem lehetőségként fogalmazza meg a Becsületbíróság összehívását, amelyből szintén az következik, hogy a Becsületbíróság eljárása nem kötelezően lefolytatandó megelőző eljárás a szolgálati panaszt elutasító döntés elleni keresetindítást megelőzően. A fenti jogszabályi rendelkezések együttes értelmezésével tehát az állapítható meg, hogy a hivatásos állomány tagja önállóan keresetet indíthat a szolgálati panaszt elutasító munkáltatói döntéssel szemben, és a Becsületbíróság határozatával szemben is, a Becsületbíróság eljárása nem előfeltétele a szolgálati panasszal szembeni kereset benyújtásának. Figyelemmel volt a másodfokú bíróság arra is, hogy a felperes mind a munkáltatói döntést, mind a Becsületbíróság határozatát keresettel támadta, e pereket az elsőfokú bíróság egyesítette, kötelező előfeltétel kimerítésének hiányáról ezért sem lehet beszélni. Mindezek miatt nem sérültek az alperes fellebbezésében megjelölt Hszt. jogszabályhelyek, az elsőfokú bíróság nem valósított meg

eljárási jogszabálysértést azzal, hogy a keresetlevelet kötelező perelőfeltétel hiányában nem utasította vissza.

[24] Az anyagi jogszabálysértésre hivatkozás, a méltatlanság érdemi megítélése körében a másodfokú bíróság irányadónak tekintette a méltatlanság megállapítása kapcsán kialakult kúriai gyakorlatot; attól eltérni nem kívánt. A Kúria Mfv.II.10.353/2018/4. számú döntése rendvédelmi szervvel fennálló hivatásos szolgálati jogviszony tekintetében állapította meg, hogy a méltatlanság vizsgálatakor a magatartást a közszolgálatban, de különösen a fegyveres- és rendvédelmi állományban szolgálatot teljesítőkkal szemben megfogalmazott többletelvárás alapján kellett megítélni. A szolgálati viszony az állam és a hivatásos állomány tagja között létrejött különleges közszolgálati jogviszony, amelyben mindkét felet a sajátos szolgálati körülményeknek megfelelő, e törvényben és más jogszabályokban meghatározott kötelezettségek terhelik és jogosultságok illetik meg. A hivatásos állomány tagjának tevékenysége a tőle megkövetelt hivatásaitikai kötelezettségek – különösen a méltóság, a tisztesség, a pártatlanság, a szakszerűség és az együttműködés – mint többletelvárások figyelembevételével vizsgálendő. A hivatásos állomány tagja a szolgálaton kívül is köteles a hivatásos állomány tagjához és beosztásához méltó magatartást tanúsítani. Amennyiben olyan cselekményt követett el, amely a fegyveres szerv működésébe vetett közbizalmat súlyosan veszélyezteteti és emiatt nem várható el, hogy a fegyveres szerv a szolgálati viszonyát fenntartsa, a hivatásos szolgálatra méltatlanná válik, így a szolgálati viszonyát felmentéssel meg kell szüntetni.

[25] A rendvédelmi szervvel létesített hivatásos szolgálati jogviszonyra is irányadónak tekintendők a Kúria Kf.VII.45.164/2022/6. számú eseti döntésében a katonai szolgálat – mint ugyancsak fegyveres állomány – kapcsán megfogalmazott jogelvek a méltatlanság kapcsán. Ezen ítélet indokolásában foglaltak szerint a méltatlanság megítélésénél azt kell vizsgálni, hogy a felperes magatartása objektíve alkalmas volt-e a közbizalom veszélyeztetésére. A hivatásos állomány tagjaival szemben fokozottabb elvárások érvényesülnek, a civil életükben is figyelembe kell venniük a hivatásos állománnyal szemben fennálló társadalmi elvárások betartásának szükségességét, mely fokozott elvárásként jelenik meg a velük szemben támasztott érték- és normakövetési előírásokban is. Minden élethelyzetben tudatában kell lenniük annak, hogy a személyükön keresztül ítélik meg a hivatásos állományt. A közbizalom akkor áll fenn, ha a személyi körülményeik és tevékenységük, továbbá a hivatásos szervezetek működésének szabályszerűsége iránt nem merül fel kétség. A hivatásos szolgálati viszonyban állókkal szemben fokozottabban érvényesül az elvárás a jogszabályok betartására, velük szemben magasabb erkölcsi, etikai és emberi elvárások támaszthatóak. Amennyiben a vizsgált magatartás nem felel meg a fenti elvárásoknak, jogszerűen állapítható meg a cselekményt megvalósító szolgálatra méltatlansága. A vizsgált cselekmény büntetőjogi és közszolgálati jogi megítélése eltérő, különböző eljárásokban egymástól elkülönülő szempontok szerinti vizsgálati során történik. A közbizalom súlyos veszélyeztetése nem csak akkor állapítható meg, ha a vizsgált cselekményről a társadalom tagjai széles körben tudomást szereztek. Nem az a döntő, hogy a cselekményről hányan és miként értesültek, hanem az, hogy a magatartás önmagában objektíve alkalmas volt-e a közbizalom súlyos veszélyeztetésére (Mfv.X.10.175/2020/5., Mfv.II.10.758/2010/5., Mfv.II.10.312/2018/4.).

[26] A fent részletezett egységes bírói gyakorlat értelmében minden esetben külön kell vizsgálni, hogy mi az az objektív mérce, amihez képest a méltatlanság megállapítható, és az adott esetben a felperes cselekménye ennek az objektív elvárhatóságnak megfelel-e. A munkáltató – a felperes helyes hivatkozása szerint – a BM rendelet által előírt eljárási cselekményeket magában foglaló méltatlansági eljárást nem folytatott le, a méltatlanság megállapítását pusztán arra a körülményre alapozta, hogy a felperes rövid ideig párttag volt, és ennek ténye önmagában megingatja a rendőrségbe vetett közbizalmat; ezen alapult a méltatlanságot megállapító határozat, a felmentésről szóló parancs, és erre hivatkozott az alperes a fellebbezésében is. Helytállóan mutatott rá ezzel szemben az elsőfokú bíróság, hogy a párttagság ténye önmagában nem alapozhatja meg a méltatlanságot, ez a körülmény az összeférhetetlenségi eljárásban értékelendő, ami pedig azáltal megtörtént, az alperes felhívására a felperes a párttagságot, az összeférhetetlenséget megszüntette. Amennyiben önmagában az összeférhetetlenség tényére alapítottan megállapítható lenne a méltatlanság, kiüresedne az összeférhetetlenség jogintézménye, és minden esetben méltatlanság alapján lenne megszüntethető a szolgálati jogviszony. Megalapozottan – és az e tekintetben kialakított ítélkezési gyakorlattal összhangban – jutott ezért az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az összeférhetetlenség tényén túl a méltatlanság megállapításához szükség van olyan többletkörülmények igazolására, amelyek objektíve megalapozzák a rendvédelmi szervezetbe vetett közbizalom súlyos veszélyeztetését. Ilyen többletkörülményre – adott esetben arra, hogy párttagként valamilyen megnyilvánulásával, vagy tevékenységével a felperes a rendőrségbe vetett közbizalmat súlyosan megingatta volna – az alperes nem hivatkozott, az a felperes felmentésének indokaként sem került nevesítésre. Mindezekre tekintettel alaptalanul állította a fellebbezésében, hogy a rendőrséggel szembeni pártsemlegesség elvárásának megsértése, az azzal való tudatos szembeszegülés önmagában megalapozza a méltatlanságot, mivel igazolt többletkörülmény hiányában a felperes méltatlansága nem volt megállapítható. Önmagában a pártsemlegesség követelménye nem alapozhatta meg a méltatlanság megállapítását, ezért nem volt jelentősége annak sem, hogy a politikai függetlenség követelményét milyen szintű norma szabályozza.

[27] Az nem volt vitatott a perben, hogy az alperes a BM rendelet 42. §-a szerint alkalmazandó 11. § (1) bekezdése alapján a méltatlansági eljárást megindíthatta, ezen jogszabályhely azonban nem alkalmas a méltatlansági eljárás szabályszerű lefolytatásának és a méltatlanság megállapítása jogszerűségének alátámasztására. Ahogyan arra fellebbezési ellenkérelmében a felperes helyesen hivatkozott, a BM rendelet 42. §-a az abban felhívott további rendelkezések alkalmazását is előíranyozza, a méltatlansági eljárás lefolytatása során az ott megjelölt eljárásjogi szabályok betartását és egy olyan vizsgálati jellegű eljárás lefolytatását is megköveteli, amely a felperes részéről megvalósított magatartásnak – az összeférhetetlenség pusztán tényén túl felmerült – tényállási elemei feltárására, részletes vizsgálatára és a Hszt. 86. § (2) bekezdés d) pontjában foglalt konjunktív feltételek tükrében történő elemzésére, értékelésére hivatott; ez azonban a perbeli esetben nem történt meg.

[28] A fellebbezésében csak állította az alperes, hogy a Hszt. 86. § (2) bekezdés d) pontja szerinti konjunktív feltételek a felperes esetében fennálltak, nem adta azonban indokát és nem is bizonyította, hogy a közbizalom súlyos veszélyeztetése a felperes esetében miért állt fenn, és arra tekintettel miért nem volt elvárható, hogy a rendvédelmi szerv a szolgálati viszonyát fenntartsa. Helytállóan mutatott rá arra, hogy a méltatlanság megállapításának konkrét eseteit a gyakorlat és a jogszabályok nem adják meg, azonban elkerülte a figyelmét,

hogy az ismertetett bírói gyakorlatból kitűnnek azok az elvek, iránymutatások, amelyek mentén a felperes cselekménye megítélhető. Ezek alapulvételével helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes sem a méltatlanságot megállapító határozatában, sem a szolgálati jogviszony megszüntetéséről szóló parancsban nem végezte el a felperes magatartása – annak jellege és súlya – egyedi értékelését, a cselekmény megvalósításának körülményeit, a méltatlanság megállapíthatóságához szükséges többlettényállási elemeket nem tisztázta, döntését és intézkedését kizárólag az összeférhetlenségi helyzetre alapította. Ezt egyértelműen alátámasztja a 08010-103/8-13/2022.Fe. számú határozat 4. oldalának hetedik bekezdése, mely szerint: „...Az eljárás alá vont cselekménye olyan tárgyi súlyú, ami a Rendőrségbe vetett pártbefolyástól mentes közbizalmat mérlegelés nélkül súlyosan veszélyezteti, vagy veszélyeztetheti.”

[29] Az ítéltábla hangsúlyozza, az elsőfokú bíróság jogszerűségi felülvizsgálatának tárgya a Kp. 85. § (1) bekezdése alapján csak az alperesi döntés lehetett, a másodfokú bíróság pedig a Kp. 108. § (1) bekezdése értelmében csak az elsőfokú bíróság által vizsgált körülmények tekintetében végezhetette el a felülbírálatot. Az alperesi határozat és a munkáltatói intézkedés önmagában a párttagság tényén alapult. Bár a határozatban az alperes megemlítette, de nem vizsgálta és a méltatlanság konjunktív feltételeivel összefüggésben nem elemezte a felperes fellebbezésben hivatkozott joggal való visszaélését, ezért az a bírósági felülvizsgálat tárgya sem lehetett. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság érdemben nem vizsgálhatta a fellebbezés azon hivatkozását, hogy a felperest a pártba való belépésnél milyen mögöttes szándék vezethette, mi volt a párttagság létesítésének motivációja.

[30] A fent hivatkozott bírói gyakorlat értelmében nincs jelentősége annak, hogy mekkora és milyen személyi kör szerzett tudomást a felperes cselekményéről, ezért nem vezethetett eredményre a fellebbezés azon – az alperesi eljárásban részletes vizsgálatnak ugyancsak alá nem vetett – hivatkozása sem, hogy a felperes magatartásáról többen tudomással bírhattak, a sajtóhírek is alkalmasak lehettek a közbizalom rombolására; ezen többletkörülményeket az eljárása során – állításával ellentétben – nem értékelte.

[31] Az előzőeket összefoglalva, az alperes a párttagság tényére hivatkozással okszerűtlenül állapította meg a felperes méltatlanságát, eljárása során megsértette a Hszt. 86. § (2) bekezdés d) pontját és 86. § (4) bekezdését, melynek jogkövetkezményét az elsőfokú bíróság az alperesi határozat hatályon kívül helyezésével és a felperes eredeti szolgálati beosztásába való visszahelyezésével megalapozottan és jogszerűen vonta le. Mindezekből következően az elsőfokú ítélet nem sértette a fellebbezésben megjelölt anyagi jogszabályhelyeket sem.

[32] A fent kifejtettek alapján a fellebbezés nem tartalmazott olyan érvelést, amely az elsőfokú ítélet jogszerűségét megdöntené, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[33] Az alperes névváltozása az Alaptörvény 2023. január 1. napjával hatályba lépett tizenegyedik módosítás F) cikk (2) bekezdésén és a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 4/A. § (1) bekezdésén alapul.

[34] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) és (5) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel a felszámítás szerinti összegben állapította meg. A felperes által a megbízási megállapodás alapján felszámított költség összegét az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel nem tartotta eltúlzottnak.

[35] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[36] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[37] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. november 7.

dr. Antal Regina s.k.	dr. Bíró Péter s.k.	dr. Koós Szabolcs s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró